

پانیوم — شماره شش

نشانه‌های نبوی در دانیال ۱۱: فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی، قانون یکشنبه، و ظهور روم مدرن

Jeff Pippenger

2025-03-09

با فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی در سال ۱۹۸۹، آیهٔ چهل دانیال یازده به انجام رسید. آیهٔ چهلویک، همان قانون یکشنبه در ایالات متحده است، چنان‌که آیه شانزده نیز چنین است. از سال ۱۹۸۹ تا زمان قانون یکشنبه در ایالات متحده، آیهٔ چهل خالی است. فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی در سال ۱۹۸۹ همچنین در آیهٔ ده دانیال یازده شناسایی شده بود، که در ابتدا به وسیلهٔ آنتیوخوس مگنوس به انجام رسید.

انطیوخوس سوم کبیر، «پادشاه شمال» از سلسلهٔ سلوکیان، از ۲۲۳ تا ۱۸۷ پیش از میلاد فرمان راند و در پی آن بود که سرزمین‌هایی را که پس از جنگ سوم سوریه (۲۴۶-۲۴۱ پیش از میلاد) به بطالسه («پادشاه جنوب») واگذار شده بود، بازپس گیرد. لشکرکشی او در جنگ چهارم سوریه (۲۱۹-۲۱۷ پیش از میلاد) با هدف بازپس‌گیری کوله‌سوریه، فنیقیه و فلسطین انجام شد. در ۲۱۹ پیش از میلاد، انطیوخوس به سوی جنوب حرکت کرد و سلوکیه در پیریه، صور و بطولمایس (عکا) را تصرف نمود و بدین‌سان دژهای ساحلی را دوباره به دست آورد. در ۲۱۸ پیش از میلاد، او پیش‌تر رفت، فیلادلفیا (عمان) را گرفت و به سوی مرز مصر پیش راند، با این قصد که سرزمین‌های از دست‌رفتهٔ سلوکی را تا غزه بازستاند. انطیوخوس در ۲۱۸ پیش از میلاد حرکت خود را متوقف ساخت و به تثبیت فتوحات خویش و آمادگی برای یورش سرنوشت‌ساز پرداخت. بطلمیوس چهارم فیلوپاتور، پادشاه بطلمیوسی، سپاهی برای رویارویی با او فراهم آورد که به وسیلهٔ نیروهای مصری تقویت شده بود. آیهٔ دهم از باب یازدهم دانیال این حرکت انطیوخوس را بیان می‌دارد و بدین‌گونه فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی در ۱۹۸۹ را از پیش مجسم می‌سازد و نمونهٔ آیهٔ چهل را ارائه می‌کند.

اما پسران او برانگیخته خواهند شد، و انبوهی از قوای عظیم را گرد خواهند آورد؛ و یکی از ایشان یقیناً خواهد آمد و همچون سیلاب جاری شده، عبور خواهد کرد؛ سپس بازخواهد گشت و برانگیخته خواهد شد، تا به دژ او برسد. دانیال ۱۱:۱۰.

هرگاه پادشاه شمال در آیهٔ چهل «طغیان کند و عبور نماید»، این با پادشاه شمال در آیهٔ دهم که «طغیان می‌کند و می‌گذرد» هماهنگ است. در هر دو آیه، همان واژه‌های یکسان عبری به کار رفته است که تنها اندکی متفاوت ترجمه شده‌اند. این همان تعبیری است که در اشعیا ۸:۸ آمده است.

اور وه یهوداه میں سے گزرے گا؛ وه امنڈ آئے گا اور بہہ نکلے گا، وه گردن تک جا پہنچے گا؛ اور اُس کے پروں کا پھیلاؤ تیری سرزمین کی چوڑائی کو بھر دے گا، اے عمانوایل۔ یسعیاہ 8:8.

از هر يك از اين سه آيه چنين برمی‌آید که پادشاهی جنوبی به دست پادشاهی شمالی مغلوب می‌شود. انطیوخوس، پادشاه شمال، بر بطلمیوس، پادشاه جنوب، چیره می‌گردد؛ همان‌گونه که سنحاریب بر یهودا، پادشاه جنوبی، غلبه یافت؛ و نیز چنان‌که پادشاه شمال در آیهٔ چهل در سال ۱۹۸۹ اتحاد جماهیر شوروی را جاروب کرد و از میان برد. این سه آیه، همراه با سه تحقق تاریخی آنها، «زمان آخر» را در سال ۱۹۸۹ مشخص می‌سازند. بنابراین، آیهٔ ده به سال ۱۹۸۹ اشاره دارد و آیهٔ شانزده، همچون آیهٔ چهلویک، به قانون یکشنبه در ایالات متحده دلالت می‌کند.

آیات یازده تا پانزده، بخشی از کلام کتاب مقدس است که افزون بر آن، دارای تحقیق تاریخی نیز هست و نشانه‌های معین نبوتی را در درون تاریخ پنهان آیه چهل آشکار می‌سازد. پیش از قانون یکشنبه در ایالات متحده، اما پس از ۱۹۸۹، نبرد رافیا و پیامدهای آن در آیات یازده و دوازده بیان شده است، و نبرد پانیوم در آیات سیزده تا پانزده مطرح گردیده است.

قانونُ الأحد هو الوقتُ المعین؛ إذ عنده يُشفى الجرحُ الممیتُ للبابویة، ويعودُ البابا إلى عرش الأرض. وقد رمز إلى ذلك التمكن باعتلاء البابویة العرش سنة 538، وباعتلاء روما الوثنية العرش في معركة أکتیوم. ولما اعتلت روما الوثنية العرش نبویاً حکمت سیادة مطلقة مدة 360 سنة. ولما اعتلت البابویة العرش سنة 538 حکمت سیادة مطلقة مدة ألفٍ ومئتين وستين سنة. ولما یشفی الجرحُ الممیت عند قانون الأحد، ستحکم البابویة سیادة مطلقة مدة اثنين وأربعين شهراً رمزياً.

و دیدم یکی از سرهای او چنان بود که گویی تا سرجد مرگ زخم خورده است؛ و زخم مهلک او شفا یافت؛ و تمامی جهان از پی آن وحش به شگفت درآمدند. و اژدها را که به آن وحش قدرت داده بود پرستش کردند؛ و آن وحش را نیز پرستش نمودند و گفتند: «کیست مانند این وحش؟ و کیست که بتواند با او جنگ کند؟» و دهانی به او داده شد که سخنان بزرگ و کفرآمیز بگوید؛ و قدرت به او داده شد که چهل و دو ماه عمل کند. مکاشفه ۱۳:۳-۵

آیت 27 ان دونوں بادشاہوں کے بارے میں کہتی ہے:

و دل هر دوی این پادشاهان بر شرارت خواهد بود، و بر یک سفره دروغ خواهند گفت؛ اما کامیاب نخواهد شد، زیرا پایان هنوز در وقت معین خواهد بود. دانیال ۱۱:۲۷

دو پادشاه در آیه بیست و هفتم همان پادشاهانی هستند که در دو آیه پیشین ذکر شده‌اند و پس از آن در نبرد آکتیوم جنگیدند.

اور او اپنی قوت اور اپنی ہمت کو بادشاہ جنوب کے خلاف ایک بڑی فوج کے ساتھ ابھارے گا؛ اور بادشاہ جنوب بھی جنگ کے لیے نہایت بڑی اور زور آور فوج کے ساتھ برانگیختہ کیا جائے گا؛ لیکن وہ قائم نہ رہ سکے گا، کیونکہ لوگ اس کے خلاف سازشیں کریں گے۔ بلکہ وہی جو اس کے دسترخوان کے کھانوں میں شریک ہیں اسے ہلاک کریں گے، اور اس کی فوج بہہ نکلے گی؛ اور بہت سے لوگ مقتول ہو کر گر پڑیں گے۔ دانی ایل 11:25، 26.

بنا بر این، آیه بیست و هفتم یک ناهنجاری پدید می‌آورد که پیش از آن که ادامه دهیم باید فهمیده شود. در آیه بیست و چهارم، «زمان» نمایانگر دوره‌ای ۳۶۰ ساله است که از نبرد آکتیوم آغاز می‌شود و در زمان معین در سال ۳۳۰ به پایان می‌رسد.

پادشاه جنوب در آن نبرد، کلئوپاترا بود که با مارک آنتونی در اتحاد به سر می‌برد. اکتاویوس، پادشاه شمال بود که هر دوی آنان را شکست می‌داد. در وقت معین (۳۱ پیش از میلاد)، آن دو پادشاه که پیش‌تر بر یک سفره نشسته و به یکدیگر دروغ گفته بودند، در نبرد آکتیوم با یکدیگر روبه‌رو می‌شدند.

دو پادشاه بر سر میز با تاریخ نبرد پانیوم (آیات ۱۳ تا ۱۵) منطبق‌اند، جایی که اتحادی میان انطیوخوس مگنوس و فیلیپ مقدونی برقرار بود. آن اتحاد تاریخی با اتحاد نمادینی که در نام پانیوم در زمان مسیح—قیصریه فیلیپی—نشان داده شده است، مطابقت دارد. این اتحاد همچنین در آیه چهل نمایان است، آن‌گاه که اتحاد جماهیر شوروی در سال ۱۹۸۹ از طریق اتحادی میان ریگان و پاپ ژان پل دوم جاروب می‌شود. آن دو پادشاه پیش از ۳۱ پیش از میلاد به یکدیگر دروغ می‌گویند، که با قانون یکشنبه در ایالات متحده منطبق است؛ و از این‌رو دروغ‌های ایشان پیش از آیه شانزدهم، در طی تاریخی که آیات سیزده تا پانزده آن را بازنمایی می‌کنند، رخ می‌دهد؛ آیاتی که هفده سال پس از نبرد رافیا در نبرد پانیوم تحقق یافتند، و یکصد و سی و هفت سال پیش از آن که پومپی اورشلیم را در تحقق آیه

شانزدهم فتح کند.

در آیه بیست و هشت، اکتاویوس، پیروز بر هر دو کلئوپاترا (پادشاه جنوب) و مارک آنتونی، «با اموال بسیار به زمین خود بازخواهد گشت؛ و دل او بر ضد عهد مقدس خواهد بود؛ و اقداماتی خواهد کرد، و به زمین خود بازخواهد گشت.» اوریا اسمیت این دو پیروزی را نبرد آکتیوم در ۳۱ پیش از میلاد و ویرانی اورشلیم در ۷۰ میلادی می‌داند. بنابراین، آیه بیست و هشت تاریخی را معرفی می‌کند که از نبرد آکتیوم، که آغاز ۳۶۰ سال است، و ویرانی اورشلیم در ۷۰ میلادی آغاز می‌شود.

پس او با ثروتی عظیم به سرزمین خود بازخواهد گشت؛ و دلش بر ضد عهد مقدس خواهد بود؛ و کارهای عظیم انجام خواهد داد، و به سرزمین خویش بازخواهد گشت. دانیال ۱۱:۲۸.

La última frase del versículo veinticuatro ("aun por un tiempo") en adelante representa una línea histórica que comenzó en el año 31 a. C. y concluye en la última frase del versículo treinta y uno ("pondrá la abominación desoladora"), la cual se cumplió en 538. La línea comienza con la batalla de Accio, que marca el inicio del gobierno supremo de la Roma pagana durante trescientos sesenta años. La línea termina en 538, cuando la Roma papal comenzó a gobernar supremamente durante mil doscientos sesenta años. Dentro de los versículos y de la historia que cumplió los versículos, el tiempo señalado en 330 representa una división en la historia de la Roma pagana como el cuarto reino de la profecía bíblica. Después del período inicial de gobierno supremo durante trescientos sesenta años, siguen doscientos ocho años de desintegración del imperio antes de que el papado ocupe el trono en el versículo treinta y uno, en el año 538. En la secuencia de esos ocho versículos, únicamente el versículo veintisiete identifica un cumplimiento histórico que ocurrió antes de la batalla de Accio en el año 31 a. C.

آیه بیست و هفت از دیداری میان دو پادشاه پیش از «وقتِ معین» سخن می‌گوید، و آیه بیست و نه «وقتِ معین» را مشخص می‌سازد. «وقتِ معین» در آیه بیست و هفت، آغاز دوره سیصد و شصت ساله است، و «وقتِ معین» در آیه بیست و نه، پایان دوره سیصد و شصت ساله را نشان می‌دهد. آغاز و پایان هر دو نمایانگر یک «وقتِ معین» هستند.

توانمندسازی روم بت‌پرست از آن هنگام آغاز شد که سومین مانع جغرافیایی را، چنان‌که در دانیال ۸:۹ به تصویر کشیده شده است، مغلوب ساخت.

اور ان میں سے ایک میں سے ایک چھوٹا سا سینگ نکلا، جو نہایت بڑا ہو گیا، جنوب کی طرف، اور مشرق کی طرف، اور خوشنما ملک کی طرف. دانی ایل 8:9.

توانمندسازی از نبرد آکتیوم آغاز شد، و با مطیع شدن پادشاه جنوب (مصر) در آیه نهم از فصل هشتم ادامه یافت.

پایان فرمانروایی روم بت‌پرست به‌عنوان پادشاهی چهارم نبوت کتاب مقدس در سال 538 روی داد، هنگامی که روم پاپی بر سومین مانع جغرافیایی خود غلبه کرد. سراسر دوره پانصد و شصت و هشت ساله، از نبرد آکتیوم تا سال 538، با این آغاز می‌شود که روم بت‌پرست سومین مانع خود را مغلوب می‌سازد و به پادشاهی چهارم نبوت کتاب مقدس تبدیل می‌گردد، و با این پایان می‌یابد که روم پاپی سومین مانع جغرافیایی خود را فتح می‌کند.

به عنوان چهارمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس، تاریخ بازنمایی شده دو دوره را مشخص می‌سازد: نخست، دوره‌ای که در آن روم خویشتن را برمی‌افرازد، و پس از آن، دوره‌ای که سقوط روم را توصیف می‌کند. آغاز نخستین دوره اعتلای روم، همچنین آغاز تمام دوره‌ای است که در آن روم بت‌پرست به عنوان چهارمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس فرمان راند. نخستین دوره اعتلای روم با زمانی معین آغاز می‌شود و با زمانی معین پایان می‌یابد، و نیز با پیوستن پادشاهی‌های شمالی و جنوبی آغاز می‌شود. این دوره با تقسیم شدن به پادشاهی شرقی و پادشاهی غربی پایان می‌پذیرد. آغاز و پایان با زمانی معین، و نیز آغاز و پایان، نمایانگر چهار بخش پادشاهی اسکندر است.

دو زمان معین مذکور در آیات بیست و هفت و بیست و نه، نشانه‌ای آغازین و پایانی را نمایان می‌سازند که دوره حاکمیت برتر روم را توصیف می‌کند. با وضع قانون یکشنبه در ایالات متحده، در تحقق آیه چهل و یک و آیه شانزدهم دانیال یازده، دوره‌ای آغاز می‌شود که در آن روم معاصر به مدت چهل و دو ماه نمادین به طور برتر حکم می‌راند. نخستین زمان معین آیه بیست و هفت، همان قانون یکشنبه در ایالات متحده است، و دومین زمان معین بیانگر زمانی است که آخرین ملت بر روی زمین از الگوی ایالات متحده پیروی می‌کند و آخرین قانون یکشنبه را به اجرا درمی‌آورد، و بدین وسیله اجرای جهانی سبت بت‌پرستانه را مشخص می‌سازد.

آن دو نشانه راه نبوی عبارت‌اند از قانون یکشنبه در ایالات متحده تا اجرای قانون یکشنبه جهانی، و آن دو قانون یکشنبه همان دو وقت معین در آیات بیست و هفت و بیست و نه هستند. نخستین وقت معین آیه بیست و هفت نیز به واسطه قانون یکشنبه کنستانتین در سال ۳۲۱ به طور نمادین پیش‌نگاشته شد، و قانون یکشنبه پاپی در شورای اورلئان در سال ۵۳۸ نماینده قانون یکشنبه جهانی است.

در چارچوب آیات سیزده تا پانزده، نبرد پانیوم تاریخی است که پیش از قانون یکشنبه آیه شانزدهم قرار دارد. در درون آن تاریخ، ملاقات دو پادشاه که به یکدیگر دروغ می‌گویند، تحقق می‌یابد. آیات سیزده تا پانزده بخشی از تاریخی هستند که در آیات ده تا شانزده به تصویر کشیده شده است. این آیات، جنگ چهارم سوریه را در آیه ده، نبرد رافیا را در آیه یازده، و پیامدهای آن نبرد را در آیه دوازده مشخص می‌کنند. آیات سیزده تا پانزده نمایانگر تاریخ سال ۲۰۰ پیش از میلاد هستند؛ زمانی که نبرد پانیوم به وقوع پیوست و روم بت‌پرست، که به عنوان غارتگران قوم تو بازنمایی شده است، وارد روایت نبوی می‌گردد.

دانیال، باب یازدهم، آیه چهل، فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی در سال ۱۹۸۹ را شناسایی می‌کند، و آیه شانزدهم، قانون یکشنبه در ایالات متحده را. ملاقات میان دو پادشاه که پیش از «وقت معین» به یکدیگر دروغ می‌گویند، که همان نبرد آکتیوم بود، در درون تاریخ آیه چهل رخ می‌دهد؛ تاریخی که پس از زمان آخر در ۱۹۸۹ آغاز می‌شود و به قانون یکشنبه در ایالات متحده ختم می‌گردد. آیه بیست و هفت یک نشانه راه در تاریخ پنهان آیه چهل است که پس از ۱۹۸۹، اما پیش از قانون یکشنبه، واقع می‌شود. «ملاقات» در آیه بیست و هفت نشانه راهی است پیش از اقتدار یافتن روم در قانون یکشنبه. چندین نشانه راه وجود دارد که به اقتدار یافتن پاپیت در سال ۵۳۸ منتهی می‌شوند، و این نشانه‌های راه نیز پیش از وقت معین واقع می‌گردند. یکی از آن نشانه‌های راه نبوی، فرمان یوستینیان در سال ۵۳۳ است که به اشاره آیه سی‌ام درباره «تفاهم داشتن با آنان که عهد را ترک می‌کنند» تحقق بخشید.

سایر نشانه‌های راه که در تاریخ روم بت‌پرست به زمان معین رهنمون می‌شوند، سال ۳۳۰ است، هنگامی که روم بت‌پرست سقوط کرد و هم‌زمان «تخت» را به قدرت پاپی واگذار نمود. در سال ۴۹۶، کلوویس «قدرت» خود را به پاپیت سپرد. در تحقق دانیال ۷، روم بت‌پرست برای پاپیت «سه شاخ» را برانداخت که آخرین آن، برانداختن استروگوت‌ها از شهر روم در سال ۵۳۸ بود. در سال ۵۰۸، دین بت‌پرستی به عنوان دین قانونی قلمرو کنار گذاشته شد و کاتولیسیسم جایگزین آن گردید. سال ۵۳۸

نمایانگر قانون یکشنبه در آیهٔ چهلویک است، و سال ۴۹۶ نمایانگر ۱۹۸۹ است، هنگامی که ریگان، همان‌گونه که کلوویس کرده بود، قدرت خود را به پاپ روم تقدیم کرد. سال ۳۳۰ قانون یکشنبه را مشخص می‌سازد، زیرا در آنجاست که پاپیت به کرسی اقتدار بازمی‌گردد.

دا مشخص می‌کند که هم 538 و هم 330 بر زمان معین دلالت دارند، یعنی آیات شانزدهم و چهلویکم. 496 نمایانگر 1989 است که آیهٔ ده و آیهٔ چهل دانیال یازده و اشعیا 8:8 را به انجام رسانید. 508 زمانی را مشخص می‌کند که دین قلمرو به نفع کاتولیسیم کنار گذاشته می‌شود. از آغاز کار کلوویس در 496 تا 508، برداشته شدن تدریجی و جایگزینی دین قانونی قلمرو به تصویر کشیده شد. در تاریخی که از 330 آغاز می‌شود، زوال تدریجی روم غربی به وسیلهٔ چهار شیپور نخست به نمایش گذاشته شده است، و بدین‌سان ویرانی تدریجی‌ای را مشخص می‌کند که از قانون یکشنبه در ایالات متحده آغاز می‌شود.

سقوط تدریجی روم بت‌پرست پس از قانون یکشنبه کنستانتین در سال ۳۲۱، سقوط ایالات متحده را، به‌عنوان ششمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس که به قانون یکشنبه می‌رسد، به تصویر می‌کشد. سپس چهار دآوری کرناها بر ایالات متحده وارد می‌شود، همان‌گونه که خواهر وایت آن را مشخص ساخته است، آنگاه که می‌گوید: «ارتداد ملی در پی خود ویرانی ملی را خواهد آورد.» حزقیال نیز بر مجازاتی چهارگانه شهادت می‌افزاید.

دوباره کلام خداوند بر من نازل شد و گفت: «ای پسر انسان، هنگامی که سرزمینی با خیانتی عظیم بر ضد من گناه ورزد، آنگاه دست خود را بر آن دراز خواهم کرد، و عصای نانش را خواهم شکست، و قحطی بر آن خواهم فرستاد، و انسان و حیوان را از آن منقطع خواهم ساخت. هرچند این سه مرد، نوح، دانیال و ایوب، در آن باشند، به عدالت خویش جز جان‌های خود را رهایی نخواهند داد، خداوندگار یهوه می‌فرماید. و اگر حیوانات درنده را از آن سرزمین بگذرانم و آن را ویران کنند، به‌گونه‌ای که چنان متروک شود که هیچ‌کس به سبب آن حیوانات از آن عبور نتواند کرد، هرچند این سه مرد در آن باشند، به حیات خودم قسم، خداوندگار یهوه می‌فرماید، نه پسران را خواهند رهانید و نه دختران را؛ تنها خود ایشان رهایی خواهند یافت، اما آن سرزمین ویران خواهد شد. یا اگر شمشیری بر آن سرزمین آورم و بگویم: ای شمشیر، از میان آن سرزمین بگذر؛ و انسان و حیوان را از آن منقطع سازم، هرچند این سه مرد در آن باشند، به حیات خودم قسم، خداوندگار یهوه می‌فرماید، نه پسران را خواهند رهانید و نه دختران را، بلکه تنها خود ایشان رهایی خواهند یافت. یا اگر وبایی به آن سرزمین بفرستم و خشم خود را با خونریزی بر آن فرو ریزم تا انسان و حیوان را از آن منقطع سازم، هرچند نوح، دانیال و ایوب در آن باشند، به حیات خودم قسم، خداوندگار یهوه می‌فرماید، نه پسر را خواهند رهانید و نه دختر را؛ بلکه تنها جان‌های خود را به عدالت خویش رهایی خواهند داد. زیرا خداوندگار یهوه چنین می‌فرماید: پس چقدر بیشتر آنگاه که چهار دآوری سخت خویش را بر اورشلیم بفرستم: شمشیر و قحطی و حیوانات درنده و وبا را، تا انسان و حیوان را از آن منقطع سازم! باین‌حال، اینک، در آن بازماندگانی باقی خواهند ماند که بیرون آورده خواهند شد، هم پسران و هم دختران؛ اینک، آنان نزد شما بیرون خواهند آمد، و شما راه و روش ایشان و اعمال ایشان را خواهید دید؛ و دربارهٔ بلایی که بر اورشلیم آورده‌ام، یعنی دربارهٔ همه آنچه بر آن آورده‌ام، تسلی خواهید یافت. و چون راه‌ها و اعمال ایشان را ببینید، آنان شما را تسلی خواهند داد؛ و خواهید دانست که هرآنچه در آن کرده‌ام، بی‌سبب نکرده‌ام، خداوندگار یهوه می‌فرماید.» حزقیال 14:23-23.

ما این ملاحظات را در مقالهٔ بعدی ادامه خواهیم داد.